

въ рай-тъ исто така, както и най добрый отъ святи-ты, кой-то нѣкога є влѣзалъ вѣтрѣ. Но и той ся спасе, както и други-ти, кои-то сж ся покаяли грѣшни, отъ благодать-та чрезъ вѣра-та (Ефес. 2; 8). Евангеліе-то само єдинъ спасителенъ пѣть показува.

Може да помислятъ нѣкои, че тая похва-ла на вѣра-та є много превосходна, и да попыта-тъ, защо вѣра-та да ся гледа като єдно толкова достопохвално дѣло, щото чрезъ нея само да можемъ да получимъ прощеніе? Отговоръ-тъ є сякому явенъ. Не хвалимъ вѣра-та наша, нито и отдаваме нѣкакво до-стоинство. Христосъ є, кой-то ся хвали чрезъ вѣра-та, и нему трѣба да дадемъ ся-кая слава. Вѣра-та є толкова сжщевител-на колко-то Христосъ є потрѣбенъ, защо-то чрезъ вѣра-та само можемъ да придо-біемъ, или по добрѣ да речемъ, вѣра-та не є друго, освѣнь єдно дѣяніе просто на ду-ша-та, чрезъ кое-то приімаме Христа като нашъ спаситель, и оставяме ся съвсѣмъ отъ наша-та правда за да можемъ да ся обле-чемъ съ Христа. Тя є дѣяніе-то, чрезъ кое-то залагаме души-ты си нему за да ся на-мѣримъ въ него (2. Тим. 1; 12. Фил. 3; 9). Чрезъ вѣра-та приімаме Христа (Кол. 1; 6), и ако имаме него, имаме животъ (1. Іоан. 5; 12).